

РЕШЕНИЕ

№ 2282

гр. София, 17.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Р. М. Найденова
Гюлсевер Сали

при участието на секретаря Алина К. Т.
като разгледа докладваното от Татяна Димитрова Въззивно гражданско дело № 20231100502333 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С решение №380 от 09.01.2023 г., постановено по гр.д. № 4604/2021 г. по описа на СРС, 85 състав, първоинстанционният съд се е произнесъл по предявения от Р. Т. В., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Банкя, ул. **** срещу Т. И. Г., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. София, ж.к. ****, М. Т. Б., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Банкя, ул. **** и В. Т. Г., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Банкя, ул. ****, като частично е уважил претенциите на ищеца и е ОСЪДИЛ ответниците да й заплатят солидарно сумата от 2 718,25 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди от теч в собствения й имот – първи етаж от къща в гр. Банкя, ул. ****, ведно със законната лихва от 30.12.2021 год. до окончателното плащане, като ОТХВЪРЛЯ иска за разликата над 2 718,25 лева до пълния предявен размер от 5 000 лева. ОТХВЪРЛЯ предявените от Д. Я. Б., ЕГН *****, с постоянен адрес гр. Банкя, ул. **** срещу Т. И. Г., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. София, ж.к. ****, М. Т. Б., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Банкя, ул. **** и В. Т. Г., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Банкя, ул. **** искове с правно основание чл.45, ал.1 ЗЗД за солидарно осъждане на ответниците да му заплатят сумата от 5000 лева, представляваща обезщетени за имуществени вреди в обитавания от него имот – първи етаж от къща в гр. Банкя, ул. ****, ведно със законната лихва от 30.12.2021 год. до окончателното плащане. Присъдени са разноси съобразно уважената и отхвърлената част от исковете.

Недоволни от съдебното решение са останали ответниците, които в законоустановения срок подават въззивна жалба, като съобщението за решението е получено на 13.01.2023 год., а въззивната жалба е подадена на 27.01.2023 год. (датата на пощенското клеймо). Оспорват изводите на съда относно произхода и източника на вредите в собствения и обитаван от ишците втори етаж от процесния недвижим имот. Смятат, че съда неправилно е възприел заключението на вещото лице, като е приел, че ремонтът е осъществяван само в апартамента на ответниците, като въвежда възражение за принос от страна на ответниците, стъпвайки отново на заключението на вещото лице, което казвало, че ремонта е осъществяван едновременно в двата етажа. Напълно в обратен смисъл, според жалбоподателите, първоинстанционния съд е приел, че вредите са в резултат от бездействие от тяхна страна, както и за характера на констатираните петна в банята на ишците. Неправилно, според жалбоподателите, съдът е кредитирал показанията на един свидетел, а на другия свидетел е дискредитирал като непоследователни и недостоверни. Считат, че ишците не са доказали в условията на пълно и главно доказване предпоставките от фактическия състав на чл.45 ЗЗД, които следва да се реализират за да се ангажира отговорността на ответниците. Моли съда да отмени обжалваното решение и да постанови друго, с което да отхвърли изцяло претенциите на ишците. Претендира разноски.

В срока за подаване на отговор на въззивна жалба по чл.263 от ГПК ишците подават отговор на въззивната жалба, като считат същата за неоснователна и необоснована. Считат, че по делото в първата инстанция безспорно са се установили произходът, източникът и характерът на вредите в апартамента на ишците, като се позовават на приетите по делото и неоспорени експертизи. Правят доказателствено искане във връзка със стойностите, посочени от вещото лице в съдебно – оценителната експертиза, като изразител на вложения труд и средства, като считат, че предвид инфлацията същите следва да бъдат преизчислени. Позовават се на свидетелските показания на Романски и експертизите по делото, които подкрепяли законосъобразността на съдебното решение и правилността на изводите на съда относно некачественото осъществяване на ремонта от страна на ответниците. Поддържат заявеното в исковата молба, подкрепено във въззивната жалба и със събраните гласни доказателствени средства, че ответниците са бездействали и не са предприемали необходимите действия по отстраняване на вредите, въпреки наличието на изрични указания от страна на свидетеля Романски, който е извършил и огледа на двата етажа и е констатирал течовете. Моли съда да отмени решението в обжалваната му част, като вместо него постанови ново, с което изцяло да уважи претенцията на ищеца. Претендира и разноски.

Страните не представят нови доказателства и не сочат нови обстоятелства по смисъла на чл. 266 от ГПК. А съдът с протоколно определение е обявил, че направеното доказателствено искане не попада в хипотезите на чл.267 ГПК и ги е оставил без уважение.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните и съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 ГПК, намира за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 ГПК и е допустима, поради което подлежи на разглеждане по същество.

Съгласно чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта му – в обжалваната част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо в обжалваната част, а по отношение на неговата правилност съдът намира следното:

Производството е образувано по искова молба на Р. Т. В. и Д. Я. Б. срещу Т. И. Г., М. Т. Б. и В. Т. Г., с която са предявени иски за осъждане на ответниците да заплатят при условията на активна и пасивна солидарност на ишците сума в размер на 5000 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди от теч в ползвания от ишците имот, ведно със законната лихва от 30.12.2021 год. до окончателното плащане. Претендират се разноските по делото.

Ишците твърдят, че са съпрузи и живеят на първия етаж от двуфамилна сграда, находяща се в гр. Баня, ул. ****, който е собственост на ишцата В.. Сочат, че ответниците са съсобственици на втория етаж при квоти 4/6 ид. ч. за Т. И. Г. и по 1/6 ид. ч. за М. Т. Б. и В. Т. Г., но в жилището живеят ответницата М. Т. Б. заедно със съпруга, детето си и ответника В. Т. Г.. Излагат, че преди две години поради некачествено направен основен ремонт на банята в жилището на ответниците, при който били извършени подмяна и съединяване на тръбите за чистия и мръсния канал с тръбите от долния етаж, но съединяването и уплътняването на тръбите било неправилно направено, започнал теч в банята на ишците, който се разраствал и който към настоящия момент обхващал и кухнята, като започнал да отива и към вътрешния коридор и външното стълбище. Сочат, че въпреки молбите за отстраняване на теча и слагане на нормално уплътнение ответниците не предприели необходимите действия, поради което течът станал непоносим – всеки ден падали цели парчета от мазилката от тавана на банята и кухнята, таванът и стените в банята почернели от мухъл, вратата била разядена от мухъл. Считат, че поведението на ответниците, изразило се в извършване на некачествен ремонт в тяхната баня и в непредприемане на действия по отстраняване на теча, е станало причина за претърпените от ишците имуществени вреди, за чието отстраняване са необходими разходи за материали и труд на обща стойност 5 000 лв.. Сумата претендират общо поради това, че са съпрузи и живеят заедно в жилището, засегнато от теча. Претендират ответниците да бъдат осъдени да заплатят обезщетението солидарно, тъй като са съсобственици на имота, от който произтича течът, засегнал ищцовия имот, и като такива са задължени да го поддържат в добър и изряден вид.

В открито заседание на 06.10.2022 г. ишците уточняват, че ако не се приеме от съда наличието на активна солидарност, то всеки от тях претендира сумата от по 2 500 лв. срещу ответниците при условията на пасивна солидарност.

В срока по [чл. 131, ал. 1 ГПК](#) е подаден отговор на исковата молба, с който предявените

искове са оспорени като неоснователни. Ответниците оспорват да са правили ремонт на жилището си, при който да са подменени и съединени тръбите за чистия и мръсния канал с тези от долния етаж и в резултат на който да е настъпил теч и да са причинени процесните щети. Оспорват ищците да са отправяли до тях молби за поправка на настъпили на първия етаж щети, като излагат, че са узнали за теча с получаване на преписа от исковата молба. Твърдят, че единственият ремонт в имота им е правен преди по-малко от година и се състоял в отстраняване чрез пяна на появило се прокапване около сифона в банята в жилището им, като майсторът е направил оглед и в жилището на ищците и е отправил препоръка към тях да поставят същата пяна и в техния имот, но те не го направили. Излагат, че жилището на ищците е занемарено и те са отказвали извършването на ремонт на общите части на сградата, включително и на общите комунални връзки – чист и мръсен канал. Молят за отхвърляне на исквете. Претендират разноски.

При така събраната фактическа обстановка настоящата съдебна инстанция намира първоинстанционното решение за правилно и законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено.

Предвид твърденията на ищците, а именно, че търпят вреди, следствие на некачествен ремонт и непредприемане на необходимите действия по поправянето и поддържането на ВиК инсталацията в собствения на ответниците втори етаж от процесната двуетажна къща и формулирания петитум – последните да им заплатят обезщетение за имуществените вреди, правилно първоинстанционния съд е квалифицирал претенциите по чл.45, ал.1 от ЗЗД.

Съгласно цитираната разпоредба, всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму. Основателността на така предявената претенция се предпоставя от доказване от страна на ищеца, при условията на пълно и главно доказване, на кумулативното наличие на фактическия състав на непозволеното увреждане, както е предвиден в закона. За ангажиране отговорността на ответниците, ищецът следва да представи доказателства относно виновното противоправно поведение /действие или бездействие/ от страна на ответниците, претърпени от ищците вреди, както и причинна връзка между поведението на ответниците и настъпилия вредоносен резултат. По отношение на вината съществува законова презумпция в полза на увредените, че поведението на причинителите на вредата е виновно, т.е вината се предполага до доказване на противното /чл. 45, ал. 2 ЗЗД/. Ответникът следва да установи правопогасяващите и правоизключващите си възражения в процеса.

Спорно по делото е дали ищците успяват по безсъмнен начин да установят некачествено осъществен ремонт в притежавания от тях втори етаж, който да е причина за вредите, които ищците твърдят да съществуват в притежавания от тях първи етаж от двуетажната къща. Жалбоподателите оспорват по делото да са доказани първата и третата предпоставка от фактическия състав, а именно противоправно поведение от тяхна страна и причинната връзка между това поведение и претърпените вреди.

В настоящия случай, от съвкупната преценка на всички събрани по делото доказателства се налага извода, че конкретната причина за теча в първия етаж, собственост

на ищците са в резултат както от незапълнен отвор в плочата между двата етажа, позволяващ преминаването на вода /при директно обливане/ и влага от банята на ответниците към банята на ищците, тъй като при ремонта не е използвана правилна фасонна част за връзката между тоалетната чиния и вертикалния канализационен щранг, така и поради наличие на лошо изпълнена фуга в подовите плочки около тоалетната чиния.

Заклучението на съдебно-техническата експертиза на вещото лице и заключението на повторната и допълнителната съдебно-техническа експертиза, ведно с направените допълнения и разяснения от тях в открито заседание, позволяват на съда да формира еднозначен извод, че извършеният ремонт в банята на ответниците е бил некачествен.

Възражението на въззивниците, че към 2010 год., вторият етаж все още е бил собственост на брата на ищцата по делото във връзка с периода, в който вещото лице приема, че се е осъществил ремонта, а именно между 2005 год. и 2019 год., от една страна, е недопустимо, тъй като е могло да бъде направено още в отговора на исковата молба, тъй като не представлява нововъзникнал факт и не попада в изключението, че не е могъл да бъде известен на страните по „особени непредвидени обстоятелства“, а от друга страна, не е подкрепено с доказателства, които да установят значението и връзката му с настоящия спор. Поради това, че възможността за отправяне на възражението се е преклудирала за ответниците с отговора на исковата молба, възражението не подлежи на разглеждане от настоящата инстанция по същество.

Доколкото основното доказателствено средство по такива спорове е експертизата, посредством която може да бъде установена конкретната причина за течовете, които причиняват вреди в имота на ищеца, респ. да бъде изключена възможността течовете да са причинени от поведението на ответниците, респ. от повреда на тяхната вещ, първоинстанционният съд правилно е основал изводите си на заключението на вещото лице, като е приел, че надлежно е проведено доказване на релевантните факти, тежестта за което е на предявилите иска лица.

Поради изложените мотиви, настоящия състав намира, че решението, постановено от СРС е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

По разноските:

С оглед изхода на спора въззиваемата Р. Т. В., има право на направените в хода на делото разноски, изразяващи се в заплатено адвокатско възнаграждение, като в тази връзка са приложени към отговора на въззивната жалба списък с разноски по чл.80 ГПК, както и договор за правна защита и съдействие, в който е посочен размера на уговореното възнаграждение, а именно 900 лева. Съгласно Тълкувателно решение № 6/2012 год. по тълк. д. № 6 по описа за 2012 год. на ОСГТК на ВКС, съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане – ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. В мотивите на

цитираното тълкувателно решение се казва още, че в договора за правна помощ следва да бъде указан вида на плащане, освен когато по силата на нормативен акт е задължително заплащането да се осъществи по определен начин – например по банков път. Тогава, както и в случаите, при които е договорено такова заплащане, то следва да бъде документално установено със съответните банкови документи, удостоверяващи плащането. Когато възнаграждението е заплатено в брой, този факт следва да бъде отразен в договора за правна помощ, а самият договор да е приложен по делото. В този случай той има характер на разписка, с която се удостоверява, че страната не само е договорила, но и заплатила адвокатското възнаграждение.

Следователно, простото прилагане и представяне на договора за правна защита и съдействие, сключен между представител и представляван, не е достатъчно за да обоснове присъждане на разноски, доколкото нито е записан начин на извършване на плащането, нито е представено платежно нареждане, в случай, че е заплатено по банков път. Предвид изложеното, на въззиваемата страна разноски не се дължат.

По разноските.

При този изход на спора, разноски следва да се присъдят в полза на Р. Т. В., като процесуалния представител е приложил договор за правна защита и съдействие, в който е посочена банковата сметка, по която да се преведе възнаграждението, респ. е указан начина, по който ще се плаща възнаграждението, както се изисква за да може страната да претендира и да ѝ се присъдят разноски. Претендира сума в размер на 900 лева, като в открито съдебно заседание на 20.03.2024 год., отразено и в протокола от заседанието, процесуалният представител на ответниците е направил възражение за прекомерност на възнаграждението. Приложима в случая е разпоредбата на чл.7, ал.2, т.2 от Наредба №1 от 09.07.2004 год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като възнаграждението възлиза в размер на 800 лева, като съдът намира, че уговореното между въззиваемата ѝ процесуалния ѝ представител възнаграждение, не е прекомерно завишено съобразно минималните размери.

По изложените мотиви, Софийският градски съд,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №380 от 09.01.2023 г., постановено по гр.д. № 4604/2021 г. по описа на СРС, 85 състав, първоинстанционният съд се е произнесъл по предявения от Р. Т. В., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Баня, ул. **** срещу Т. И. Г., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. София, ж.к. ****, М. Т. Б., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Баня, ул. **** и В. Т. Г., ЕГН *****, с постоянен адрес : гр. Баня, ул. ****, като частично е уважил претенциите на ищеца и е **ОСЪДИЛ** ответниците да ѝ заплатят

солидарно сумата от 2 718,25 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди от теч в собствения ѝ имот – първи етаж от къща в гр. Баня, ул. ****, ведно със законната лихва от 30.12.2021 год. до окончателното плащане, като ОТХВЪРЛЯ иска за разликата над 2 718,25 лева до пълния предявен размер от 5 000 лева. ОТХВЪРЛЯ предявените от Д. Я. Б., ЕГН *****, с постоянен адрес гр. Баня, ул. **** срещу Т. И. Г., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. София, ж.к. ****, М. Т. Б., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Баня, ул. **** и В. Т. Г., ЕГН *****, с постоянен адрес : гр. Баня, ул. **** искове с правно основание чл.45, ал.1 ЗЗД за солидарно осъждане на ответниците да му заплатят сумата от 5000 лева, представляваща обезщетени за имуществени вреди в обитавания от него имот – първи етаж от къща в гр. Баня, ул. ****, ведно със законната лихва от 30.12.2021 год. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА Т. И. Г., ЕГН *****, с постоянен адрес : гр. София, ж.к. ****, М. Т. Б., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Баня, ул. **** и В. Т. Г., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Баня, ул. **** да заплатят на основание чл.78, ал.3 от ГПК на Р. Т. В., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Баня, ул. **** сума в размер на 900 лева.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____